

מסורת הש"ס

[illegible]

מוסף תוספות

[illegible]

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

האשה נקנית. לבעלה: בשל דרכים. כדמפרש ואילן. והא
של לשון נקבה הוא ויגמרהו בעי אמאי תנא לשון
וקונה את עממה בשתי דרכים גרסי: וקונה את עממה.
להיות ברשות להשא לאחד: בכסף ובשטר. מפרש בבביתא

בגמ' (לקמן ד' ה:) מותן לו כסף או שוה
בכסף ואומר לה הרי את מקודשת לי
(ושטר כותב לה על הנייר א"ע"י שאינו
פרוטו הרי את מקודשת לי)
יבאה בזה עליה ואמר הקדשי לך
ובוהלו וזו וכוהלו יליף מקראי. עממא
דכ"ש מפרש בגמ' (דף א'.) פרוטה.
שמי נחשת: איסור האילנות. של כסף
ודמיו שמה פרוטות: ביבמה נקנים.
(ליבם: בביאה. להיות כאשתו לכל

ונקנית בשלש דרכים וקונה את עצמה בשתי דרכים *נקנית בכסף בשטר וכביאה בכסף¹ בית שמאי אומרים בדיו ובשוה דיו ובית הלל אומרים² בפרוטה ובשוה פרוטה ויבמה היא פרוטה אחד משמנה באיסר האיטלקי וקונה את עצמה כגט ובכמית הכעל היבמה ונקנית בכביאה וקונה את עצמה בחליצה³ ובכמית היבם: גמ' האשה נקנית מאי שנא הכא דתני האשה נקנית ומ"ש התם תתני איש מקדש משום דקא בעי למיתני בכסף ובכסף מ"ל⁴ גמר קיחה קיחה משרה עתפון כתיב הכא יכי יקח איש אשה וכתוב התם⁵ נתתי כסף השרה קח ממני וקיחה איקרי קנין דכתיב⁶ השרה אשר קנה אברהם

קאמער לה לכוולא מילתא משום דקא בעי למיחתי כסף וכסף מנגן ילפינן
 ליה לקמן (דף ד:) מקיחה וקיעה לשון קנין הוא הילכך חני האשה נקנית:
 וניחתי

היו ב"ש (לומר) מיהו לאו להבי מיתשיל' כדחמרינן ביומא ד' מיהא דלא היה ליה למימי אלא בשנה פרוטה כדקון הכוסב (ב"מ ד' פסוקהו ו') משום דמנא כלן כנסך מפרש כחיה כסך דיער לב"ש ופרש פרוטה משדה עפרון דכמחי ביה כסך ופסר שו' כסך וא"כ ומנא ל' (וישיב) לרבות שוה כסך כנסך וידיו הן דכמחי ביה (וישיב) כסך לק' מיתשיל' כפרק קמא דשנועות (דף ד'): דרש כלל ופרט וכלל אבל גבי דשנויה שוקדס פרה כנסך ובשום כסך מנלן דשום כסך כנסך מיהו דנקרקע כדחמרינן הכוסב (ב"מ דף דה) הרי אמרו אין הקדס מתחלל כדחמרינן דאין פודין הקדס ומשער שני בשטר אלא בני קדושין וערכי ונאמנא כחב קרא (כספ' ישיב) לצעילי ודרשנין כפ"ק דב"ק (דף ו') וערכי והבאין לאחר ואין תלמדין ויש לומר דמיתשיל' לרבי דאי כחב עבד מיתשיל' ופד' אלא נמי כסך דוקא ולא שויו' להבי אינטרין כספ' ישיב ופד' מיתשיל' עבד דומיא לנדוקין ואם מינין כנקרקע ליכסי מיתשיל' לכן שנקל עליו דרבו לפרות עמלו אפי' בשום כסך כדי שלא יעמע' להבי ואי כחב כניקין גרידא לא מצי למילף עבד מיתשיל' דס"ד דל' ששאל ונקן כפירות שביעות וכד' יוסי בר' מנינא דלקמן (דף ג') וכלפדיון הין והקדס דשום כסך ולא יליף מנזיקין וקמ"ל (דף ג') ו**כמה** היא פרוטה. אמר דלא מנא כחב הוא לומר דיער משום דחמרינן ביה הכוסב (ב"מ ד' מד): אבל פרוטה איכא כדנדרה ב"ה דק"ל כותיה איבעי ליה לפרושי עמי: **אחד** משתשנה כדחמרינן בגמרא (שם): **איטליין**. מפרש ר"מ על שם שששתה על שם ששון: **היבמה** נקטיה ב' מיהא דלא חייב וכומו מנינא דלעיל למשון: כדחמרינן בגמרא (שם) היא מנינא נמי ל' ואין כסך וסטר גומרין זה ומנינא דסיפא למעוטי ג"כ) דלא מצי לא וי"ל דנחא מילא אין לשנות מנינא ואע"י דגבי אמרו מ' המלוקין זו ומאחר דלא חנא מנינא היבמה לא חס לשנות מ' בהם מנינא למעוטי מדי: **מא'** שנה אינא דתנן האשה כקרי' לשון קדושין וכה"ג משני כנסמן" מיהו אומר הר"ר מנוח דה' **משום** דקבעי לציטי' כספ'. והכל לא שייך למיפסק ותנא מרמי' היא ממה על לשון קנין אלא משום דקנתא מנא לשון קנין **אחרי** את ספר המנהג (וימא) ו': **ובספ'** גמר קיחה קיחה מדי איקרי קנין דכמחי כחמי קדס הנהך קממי וכמצי הנהך אשר קנה איקרי קנין כספ' דאשה לא איקרי קנין לכן נרץ להביא דאיה דאח

ב.

הַאִשָּׁה נִקְרְאָה. הָאֵלֶּה מֵי בְהֵמָה וְכֹחֵינָּה גִבִּי אִישׁ
וְאִשָּׁה קָמִי בְּהֵמָה כִּמוֹ הָאִשָּׁה שֶׁלֹּכֶה (יִצְחָק דָּף קסד):
הָאִשָּׁה שֶׁהֵלֵךְ בְּעֵלָה (שם דף עו:): הָאִשָּׁה שֶׁנִּתְאַרְמְלָה (כְּמוֹצִית דף עו:):
הָאִשִּׁית מִקֹּדֶשׁ (לִקְחָן דף מה:): וְקִשָּׁה דְּבִהֵיֹא דִמְנָן בְּחֹלָה נִשְׁאֵל (כְּמוֹצִית

(דף כ"ג.) אמאי לא מני הכחולה נשאת
 וי"ל דהבא אקרא קאי כלומר האשה
 המצוררת בפסוק דאשכחנא אשה
 מצוררת בקרא גבי נשואין דמתיבא כי
 יקח איש אשה אבל בחולה לא קאי
 אקרא דלא אשכחנא בשום דוכתא
 בחולה בקרא מתפורש גבי נשואין
 אבל קשה לקמן (דף ד') דתנן עבד
 עברי עבד כנעני (דף כד.) אמה
 עבריה (דף ד') אמאי לא מני בהם

ה' דהא מבוררין פסקוק ניהו"א ושמה
דעני ענד ומהא אין נופל וכל לשון
ה' שאין מבוררין כ"כ לפי שהאורן
לפנים בן דהא מנייהו א"י צבדי
א"י כנעני או צבדיה או כנעני
(א) דהא גבי ימנה קמי יבימה ואין
לחוט כל כן כפס"מ שונה המה
לשון ההטות לו נכפה דקן מניש
מקומות ששונה המעשה קודם
כ"י האשי דהכא וכן תהלה שגאת
ליים ה' הרדצי אחרון שיה לאין בשלש
(א) דרכים והסורה נקנית במ"ד דרכים
(לחות פ"י מ"ט) וים מקומות ששונה
המנין קודם כמו בעשרה מאמרות
(פס פס"ח מ"ח) אור ליר"ד בירוק
(פס פס"ח ד' ב.) א' ימים ליר"ד יו"כ
(יומא ד' ב.) כשבעה דרכים בירוק

מתי ליה גבי חולי ב"ש וחומרי ב"ה ואע"ג דאי קבלה קדושין מאחרי

י' כי אחשיל לעיני עוג מלך הכנען: **בפרומן** ובשוה פרומה:
חמשה פרומות הן הירדחה בשוה פרומה והאשה ממקדשת בשוה
ה' זכ"ה וזמ' שלא נעשה לומר כסף דוקא ולא שוה כסף דליליף קיומה
שוה כסף ככסף: דהא לקמן (דף טז.) מייבש חז"ל קרא גבי עבד עברי
(דף קנ.) דרז הכנף שקל כדורא דפזיון כזון ומנא לן שוה כסף ככסף
דכתיב ביה לטכס והקדש נמי דלמנ' (פרמין דף טז.) גבי התקדש
הקדשות נמי אפשר דדרשינן כלל ופרט וכלל: דהא אין הקדש נפדה
ב"ק קרקע דרחמנא אמר וזמן הכסף וקס לוי' ולקמן (דף טז.) נמי

[illegible]

טו חדא כדפריך לקמא (דלשון קנין שייך נמי בשטער וציהא ולא
 ין והכא מנה לנן קנין אי נמי בשטער נמי אשכחן לשון קנין כדמיב
 ין פירין. ואם תאמר ומה צריך לכל זה? לא היה צריך לומר אלא כסף
 וזהו: לא נמי שדות כספן יקנו וי"ל דזהכי לא כגי דהיה נשמה השדה
 כסף דגמרינן חמיה איקרי קנין: **וברבי** חתה נתיב כסף
 נא דקיהא דהכא קיימא אסכפן של שדה וקיהא דאשה לא קיימא
 דקרא טפי דכמיב כי יקח ותנן נמי שיריוני (ד' ט:). הכל נקח כנספן
 וזה אפוא: וי"ל דלא שייך למימני סיפא ולקוחה עמה צ"ב דרכי:

עין משפט
נר מצוה

א א מו"י פ"א הל"ב
 אבות ה"ב סמג
 ע"ן שו"ע טו"ש ה"ד ס'
 ו ספ"ר א'
 ב ב מו"י ש"ס פ"א הל"ב
 סמג שו"ע טו"ש ה"ד
 ס' ספ"ר א'
 ג ג מ"ר פ"ב ה"א ע"ן
 וע"ן סמג שו"ע
 טו"ש ה"ד ס' ס'
 ספ"ר א'
 ד ד מו"י פ"א הל"ב
 יוס' הל"ב א' ופ"ב
 הל"ב ס' סמג ע"ן ו'
 טו"ש ה"ד ס' קס'
 ספ"ר א'
 ה ה מו"י ש"ס פ"א הל"ב
 טו"ש ש"ס ק"ק ספ"ר
 יב':

תורה אור השלם

1. כי יקח איש אשה
ובעלה ויהיה אם לא
תמצא חן בעיניו כי יקח
בה שרות דבר וכתב לה
ספר כריתת ונתן בידה
ושלחה מביתו:

דברים כד א
2. וידבר אל עפרון
באזני עם הארץ לאמר
אף אם אתה לו שקמה
נחתי כסף השדה קח
טמני ואקברה את מתי
שמה
3. השדה אשר קנה
אברהם מאת בני חת
שמה קבר אברהם ושרה
אשתו:
כראשית כה י

הגהות הב"ח

(א) תוֹסֵף ד"ה הַלְעָה וְכוּ'
דַּהֲא גַבִּי יוֹמָהּ. נ"ב ע"ן
בְּצוּרִים דְּלִים חַיִּי תַחֲבִי

תוס' ר"י הוקן.
מתני'. אשה נקמה.
לבעל. באחד מ' דרכים.
וקמה את עצמה. מיד
הבעל. וכולה מפרש
בגמ'. חייבהה נקמה. ליבם
קין גמור לירושה
ליתסמה לא. בבואה. אבל
ההוא קין רדעיל לא הוי
קין גמור. דעדעין אינו
קונה ראוי מטמא לא
אם הוא כהן, אלא
שנעשית ירושה.
גמ'. התם בפרק דלעקן
[מא. א].